

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu: **S., a. s., H. - v likvidácii**, so sídlom Š., H., IČO: X., s ustanoveným správcom konkurznej podstaty JUDr. E. R.-H., so sídlom F., N., **o schválení konečnej správy o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu**, o odvolaní konkurzného veriteľa S., a. s., so sídlom C., B., IČO: X. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3K 247/1996-487 zo dňa 19. apríla 2011, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3K 247/1996-487 zo dňa 19. apríla 2011 **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19.04.2011, č. k. 3K 247/1996-487 schválil konečnú správu o speňažení majetku z konkurznej podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty tak, ako ju predložila správkyňa konkurznej podstaty JUDr. E. R.-H. dňa 07.10.2010. Z odôvodnenia rozhodnutia konkurzného súdu vyplýva, že podaním, doručeným dňa 07.10.2010, predložila správkyňa konkurznej podstaty JUDr. E. R.-H. konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov (ďalej aj konečná správa). Táto konečná správa bola dňa 15.12.2010 vyvesená na úradnej tabuli súdu, o čom boli úpadca a veritelia upovedomení prostredníctvom Obchodného vestníka č. 239B zo dňa 14.12.2010. Proti konečnej správe podal včas námietky konkurzný

veriteľ S., a. s., ktorá namietala, že výdavky konkurzného konania sú neprimerane vysoké vzhľadom na výšku príjmov. Neprimerane vysoká a nepreskúmateľná je hlavne položka cestovných nákladov, ktoré správkyňa vyčíslila na sumu 5 122,62 eur. Tieto cestovné náklady nie sú v konečnej správe bližšie špecifikované vo väzbe na úkony, t. j. v akom čase, aké cesty a za akým účelom správkyňa realizovala. Namietala tiež, že správkyňa nehospodárne nakladala s majetkom konkurznej podstaty, keď celý výtťažok speňaženia tohto majetku spotrebovala na náklady konkurzného konania. Správkyňa konkurznej podstaty sa k námietkam veriteľa vyjadrila písomným podaním zo dňa 27.01.2011, v ktorom ich označila za neopodstatnené. Následne na pojednávaní konanom dňa 19.04.2011 správkyňa vyšpecifikovala svoje náklady aj s ohľadom na podanie zo dňa 27.01.2011, doručené súdu dňa 30.02.2011 a tieto doložila dokladmi, ako sú cestovné príkazy, daňové priznania, dohody o vykonaní práce a pod. Podľa názoru konkurzného súdu tým správkyňa hodnoverným spôsobom preukázala svoje náklady, a teda vyvrátila tvrdenia S., a. s. o nehospodárnom nakladaní s majetkom úpadcu. Súd prvého stupňa zároveň poukázal na to, že nehospodárne a nezodpovedne sa v predmetnom konkurznom konaní správal veriteľ S., a. s., ktorá nepovolila predaj majetku v II. a III. kole predmetného konania, pričom hlavne ponuka v II. kole bola zjavne výhodná, čím spôsobila to, že sa majetok predal až v V. kole zjavne pod cenu. Vzhľadom na uvedené, konkurzný súd podľa § 29 ods. 3 a 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKV), schválil konečnú správu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala S., a. s. v zákonnej lehote odvolanie. Domáhala sa ním zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na nové prejednanie. Opätovne namietala, že výdavky konkurzného konania sa javia neprimerane vysoké vzhľadom na výšku príjmov, ktoré správkyňa získala do konkurznej podstaty. Neprimerane vysoká je podľa odvolateľky predovšetkým položka cestovných nákladov, vyčíslená správkyňou na sumu 5 122,62 eur. Ostatné nákladové položky, ako napr. ekonomické náklady, zase nie sú dostatočne špecifikované. Odvolateľka sa domnieva, že správkyňa nehospodárne nakladala s majetkom konkurznej podstaty úpadcu, nakoľko spotrebovala celý výtťažok získaný zo speňaženia tohto majetku na náklady konkurzného konania, ktoré vyčíslila v rovnakej výške ako príjmy konkurzu, resp. ich výšku umelo prispôsobila výške príjmov. Uvedeným netransparentným postupom správkyňa spôsobila to, že v konkurznom konaní nebudú uspokojené pohľadávky konkurzných veriteľov

ani čiastočne. Odvolateľka tiež poukázala na to, že rovnako si správkyňa počínala aj v iných konkurzných konaniach.

Správkyňa konkurznej podstaty sa k odvolaniu S., a. s. vyjadrila tak, že ho považuje za neopodstatnené. Poukázala na to, že nie jej vinou sa konkurzné konanie naťahovalo a navyšovali sa jeho náklady. Ako uviedla už vo svojom stanovisku k podaným námietkam, v druhom kole ponukového konania bola možnosť odpredať majetok konkurznej podstaty za viac ako 50% znaleckej hodnoty, avšak S., a. s. ako záložný veriteľ k tomu neudelila súhlas, v dôsledku čoho museli byť vynakladané ďalšie náklady spojené s vyhlasovaním ponukových konaní, ako inzeráty, cestovné a pod. K cestovným náhradám uviedla, že záložný veriteľ mal vedomosť o tom, že žiadny z bývalých štatutárov so správkyňou nekomunikoval, takže spolu so svojou zamestnankyňou musela pracne zháňať všetky informácie o úpadcovi a jeho majetku. Konkrétne si musela sama pozháňať podklady k prihláškam veriteľov a k incidenčným žalobám, ďalej bolo potrebné rokovať na daňovom úrade, v Sociálnej poisťovni, na mestskom úrade a pod. Kvôli oceneniu majetku bolo potrebné vycestovať za znalcom, ďalšie cesty boli realizované kvôli vyhodnoteniu ponukových kôl a na pojednávania v incidenčných sporoch. Cestovné náklady v sume 5 122,62 eur za celé obdobie trvania konkurzu preto nie sú podľa názoru správkyne vôbec premrštené. Ohľadom ekonomických nákladov správkyňa uviedla, že sa jedná len o náklady za vyhotovenie daňových priznaní za obdobie od vyhlásenia konkurzu do 31.12.2004, t. j. za tri roky, daňové priznanie za rok 2005 a vedenie účtovníctva od vyhlásenia konkurzu až do podania konečnej správy. Zároveň ňou poverená ekonómka vypracuje aj konečné daňové priznanie po ukončení konkurzu, takže aj tieto náklady sú podľa jej názoru primerané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolaním (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) dospel k záveru, že odvolanie konkurzného veriteľa S., a. s. nie je dôvodné.

Odvolaací súd poukazuje na to, že odvolanie S., a. s. zo dňa 19.12.2011 a jej námietky voči konečnej správe zo dňa 21.10.2010 predstavujú takmer identické podania. Odvolateľka v nich zhodne namieta, že výdavková časť konečnej správy nie je dostatočne špecifikovaná, že výdavky v porovnaní s príjmami sú neprimerane vysoké a že správkyňa nehospodárne nakladala s majetkom konkurznej podstaty, keď celý výt'azok speňaženia tohto majetku spotrebovala na náklady konkurzu. Odvolateľka akosi opomenula, že správkyňa vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 27.01.2011 objasnila, v čom spočívali ekonomické a mzdové náklady konkurzu a na pojednávaní dňa 19.04.2011 predložila fotokópie dokladov, ktorými preukazovala vynaložené náklady. Išlo konkrétne o cestovné príkazy s vyúčtovaním pracovnej cesty, z ktorých vyplýval začiatok a koniec cesty (miesto, dátum), miesto rokovania, účel cesty a výška cestovných náhrad, ďalej daňové priznania k dani z príjmov právnickej osoby, ktoré správkyňa podávala za zdaňovacie obdobia rokov 2002 až 2005, dohody o vykonaní práce uzatvárané na dobu určitú v rokoch 2002 až 2009 so zamestnankyňou poverenou administratívnymi prácami, faktúru na sumu 60 000 Sk za vedenie účtovníctva za obdobie rokov 2002 až 2006 a vypracovanie daňových priznaní za roky 2002 až 2005, ako aj príjmový pokladničný doklad o kúpe fasciklov v cene 255 Sk. Je zrejmé, že odvolateľka sa s týmito listinnými dôkazmi neoboznámila, čo však nie je vina konajúceho súdu. Zo spisu vyplýva, že na pojednávanie, konané dňa 19.04.2011, sa odvolateľka napriek riadnemu predvolaniu nedostavila, pričom svoju neúčasť vopred ospravedlnila a žiadala, aby súd pojednával v jej neprítomnosti a prihliadol na jej námietky. Takýto prístup je prinajmenšom zvláštny, teda pokiaľ mala odvolateľka skutočne záujem na tom, aby sa výdavková časť konečnej správy znížila. Prostredníctvom účasti na tomto pojednávaní, ktoré bolo nariadené práve za účelom preskúmania jej námietok, sa totiž odvolateľka mohla oboznámiť s dokladmi predloženými správkyňou, mohla ju priamo konfrontovať a vznášať konkrétne námietky ohľadom účelnosti vynaloženia toho - ktorého výdavku.

Na strane druhej ale možno aj konkurznému súdu vytknúť, že už v čase predloženia konečnej správy, teda ešte predtým, ako bol daný pokyn na jej vyvesenie na úradnej tabuli súdu a oznámenie tejto skutočnosti v Obchodnom vestníku, nevyzval správkyňu na špecifikáciu a preukázanie jednotlivých výdavkových položiek. Z ustanovenia § 29 ods. 3 ZKV totiž vyplýva, že odstraňovanie zistených chýb alebo nejasností konečnej správy má časovo predchádzať jej zverejneniu. Hoci ZKV nepredpisuje, ako má vyzerat' konečná správa

s vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu a aké majú byť jej prílohy, je logické, že na to, aby súd mohol takúto správu preskúmať, musí k nej správca pripojiť doklady, ktorými preukáže v nej uvádzané skutočnosti. Nakoľko však v ďalšom postupe, nasledujúcom po podaní námietok konkurzného veriteľa, boli tieto nedostatky konečnej správy (spočívajúce v nedostatočnej špecifikácii a nepreukázaní výdavkov konkurzu) odstránené, konkurzný súd postupoval správne, keď na pojednávaní dňa 19.04.2011 konečnú správu schválil v tej podobe, v akej mu ju správkyňa dňa 07.10.2010 predložila. S výhradami konkurzného veriteľa voči výdavkovej časti konečnej správy sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal tak, že správkyňa hodnoverným spôsobom preukázala svoje náklady, a teda vyvrátila tvrdenia S., a. s. o nehospodárnom nakladaní s majetkom úpadcu. Zároveň poukázal na to, že nehospodárne sa v konkurznom konaní správal skôr veriteľ S., a. s. Odvolací súd sa s uvedenými závermi konkurzného súdu v celom rozsahu stotožňuje a dopĺňa, že skutočnosť, že príjmy a výdavky konkurzu sa v prejednávanej veci zhodujú, pramení z toho, že správkyňa konkurznej podstaty bola nútená znížiť svoju odmenu. Rozdiel medzi výťažkom z predaja majetku patriaceho do konkurznej podstaty a nákladmi konkurzu totiž nedosahoval výšku konkurznej odmeny, na ktorú by inak správkyňa mala nárok v zmysle § 6 a nasl. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní. Na rozdiel od odvolateľky sa odvolaciemu súdu výdavky správkyne nejavia ako neprimerane vysoké vzhľadom na dĺžku trvania konkurzu, viaceré konkurzom vyvolané spory a skutočnosť, že bývalí štatutárni zástupcovia úpadcu neposkytli správkyňi potrebnú súčinnosť. Pokiaľ bola odvolateľka iného názoru, mala svoje výhrady v rámci podaného odvolania konkretizovať, a teda uviesť, ktorý konkrétny výdavok nebol podľa nej potrebný, resp. účelne vynaložený. Pokiaľ ide o príjmovú časť konečnej správy, jej výšku mohla S., a. s. zo svojej pozície záložného veriteľa priamo ovplyvňovať. Je nesporné, že správkyňa mohla predat' nehnuteľnosti úpadcu podstatne skôr a za podstatne vyššiu cenu, než za akú boli napokon, práve kvôli nesúhlasu záložného veriteľa, predané. Čo sa týka údajne rovnakého postupu správkyne v iných konkurzných konaniach, túto skutočnosť si odvolací súd nemal ako overiť a ani to nebolo predmetom tohto odvolacieho konania.

Na základe vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Senát odvolacieho súdu rozhodol v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 31. júla 2012

JUDr. Štefan Šatka, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová